

Metempsihoză

Stelian Stancu

Suntem un aluat cam rău
Pe-alocuri chiar angos
Ne ducem viața ca într-un ou
În căutare parcă de folos.
El embrionul noului ne cheamă
Să stoarcem picături de stele
Din diafanul minții cu năframă
Prin asfințit de cânturi și de iele.
Trupul se zbate în neantu-i pur
Nici sufletul un loc nu are
Când vine vânt de arșiță și-ndur
O dragoste ce e sau reapare.
Mai e amurg din răsăritul vieții
Să caute nemărginirea-n gând
Prin falduri ce acopereau pomeții
El plansul e balsam arzând,
În norii de din patima cerească
În care ne-adâncim naiv
Crezând că nimeni nu va să voiască
Să scuture el pomul cel nativ.
Metempsihoză în final de drum
Căci începutul veșnic reapare
E o speranță spre care îndrum
El sufletul, o nouă floare,
Ce stă să înflorească la apus
Când adormirea-i început de altă viață
Pe care ciclul curățirii l-a adus
Redând om pur și-o nouă față.